

donderdag

31.03.2016 **D'après une histoire vraie**

20.00 Concertzaal

19.15 Inleiding door

Gloria Carlier

Christian Rizzo / L'Association Fragile

CONCERTGEBOUW BRUGGE

Biografie

Christian Rizzo (FR) was na zijn opleiding in de plastische kunsten achtereenvolgens modeontwerper, rockmuzikant en tenslotte danser en choreograaf. Hij werkte onder meer samen met Mathilde Monnier. In 1996 richtte hij L'Association Fragile op waarmee hij in 1997 zijn eerste solo *Y'la* creëerde en in 1998 *projets-type(s)*, een performance voor twintig mannen in een vitrine. Vanaf het prille begin van L'Association Fragile was er een nauwe samenwerking met Caty Olive voor het licht en met Gerôme Nox voor de muziek. In 2003 werd Christian Rizzo artiest in residentie in de École Supérieure des Beaux-Arts van Toulouse. Nog in 2003 ontving hij, als 'choreografische revelatie', Le Grand Prix de la Critique. In 2008-2009 was hij gastprofessor in Le Fresnoy Studio National des Arts Contemporains. Liefde en dood zijn vaak terugkerende thema's in het werk van Christian Rizzo. Het besef dat alles verdwijnt, maar dat er ook altijd iets nieuws volgt, vormt de kern van zijn choreografieën. Sinds januari 2015 nam hij de fakkel over van Mathilde Monnier als artistiek leider van het Centre Chorégraphique National de Montpellier Languedoc-Roussillon, dat hij hernoemde tot ICI (International Choreographic Institute). Hij implementeert er een horizontale visie op creatie, training, artistieke educatie en openheid naar het publiek. Christian Rizzo wordt bovendien curator van December Dance 17, dus we zien hem zeker nog terug in Brugge!

Uitvoerders en programma

Christian Rizzo: concept, choreografie, scenografie & kostuums

Fabien Almakiewicz, Yaïr Barelli, Massimo Fusco, Miguel Garcia Llorens, Pep Garrigues, Kerem Gelebek, Filipe Lourenço, Roberto Martínez: performance

Didier Ambact & King Q4: originele & livemuziek

Caty Olive: lichtontwerp

Sophie Laly: artistieke assistentie

Victor Fernandes: algemeen manager

Frédéric Peugeot: geluidstechniek

Samuel Dosière & Érik Houllier: licht- & videotechniek

productie: Bureau Cassiopée & ICI — CCN Montpellier / Languedoc-Roussillon-Midi-Pyrénées

coproductie: l'Association Fragile, Théâtre de la Ville (Parijs), Festival d'Avignon, Opéra de Lille, le Centre de Développement Chorégraphique de Toulouse (Midi-Pyrénées), la Ménagerie de verre (Parijs), La Filature-Scène nationale Mulhouse, l'Apostrophe – Scène nationale de Cergy-Pontoise et du Val d'Oise, Centre Chorégraphique National de Rillieux-la-Pape

met de steun van het Conseil Régional Nord-Pas-de-Calais, convention Institut Français & de stad Rijsel, association Beaumarchais – SACD en Institut Français in het kader van het productiefonds, Phénix – Scène nationale Valenciennes

met dank aan Opéra de Lille, Opéra de Lyon, Théâtre du Nord, Fresnoy – Studio national des arts contemporains, centquatre-Paris, Marie-Thérèse Allier, Rostan Chentouf, Sophie Laly, Arthur Le Fol, Frédéric Bonnemaïson, Catherine Tsékenis en Stéphane Malfettes

partners: Ministère de la Culture et de la Communication – Direction Régionale des Affaires Culturelles Languedoc-Roussillon, Conseil Régional Languedoc-Roussillon-Midi-Pyrénées, Montpellier Méditerranée Métropole

DANS

Dit concert is gratis voor Vrienden van het Concertgebouw. Ontdek alle andere voordelen die de Vrienden genieten op www.concertgebouw.be! Zelf Vriend worden kan via +32 70 22 33 02.

Uw applaus krijgt kleur dankzij de bloemen van Bloemblad.

D'après une histoire vraie

Sinds de creatie van *Le Bénéfice du doute* in 2012 neemt Christian Rizzo afstand van zijn gewoontes: de objecten die hij op de scène etaleerde, zijn discreter opgesteld, soms zijn ze zelfs helemaal verdwenen. Anderzijds wordt het lichaam meer en meer getoond. Dans en beweging treden meer op de voorgrond. Thema's zoals vallen, zwaartekracht en breekbaarheid verwijzen naar zijn eerste werken, waar de scenografie een heel strak kader oplegde. In zijn recentere stukken bevatten de lichamen, hun trajecten en hun schaduwen nog steeds een heel gevoelige geometrie. Plastisch kunstenaar, stilist, musicus en choreograaf Christian Rizzo is vooral een ambachtsman, die op het podium experimenteert en dingen ontdekt terwijl hij ze maakt, modelleert en polijst. Zijn eerste thema blijft het lichaam van zijn vertolkers, die hij uitkiest vanuit zijn intuïtie en volgens de noden van het moment. In de vermenging van hun en zijn verhalen brengt hij met lyrische en rock-accnten fictie, die zowel raakt aan het gemeenschappelijke als aan het persoonlijke.

Wat is het uitgangspunt van uw nieuwe creatie *D'après une histoire vraie*?

Dat gaat vrij ver terug in het verleden. Jaren geleden zag ik in Istanbul een voorstelling waarin plots een groep mannen opdook in een soort traditionele dans, totaal uitzinnig, om meteen weer te verdwijnen. Ik was stomverbaasd en voelde een intense emotie, die niets te maken heeft met wat ik gewoonlijk bij voorstellingen voel. Deze sensatie was veel rauwer, archaisch. Ze verdampte naderhand, maar toch bleef ik me deze gevoelstoestand herinneren. Hij duikt nog geregeld op in dagelijkse situaties. Sindsdien heb ik hem verzonnen en opnieuw verzonnen. Het heeft iets doen ontstaan, een barstje dat vaak weer opspringt. Bijvoorbeeld tijdens een trouwfeest waar mannen beginnen te dansen, en dan zeg ik plots: 'Maar dat is het!' Van naaldje tot draadje krijg ik dan zin om die ervaring te ontleden: wat heeft deze mannelijke groepskracht – iets waar ik op het toneel doorgaans niet zo van houd – precies in mij losgemaakt? Ik hou er niet van om op het toneel stoere lichamen te tonen, ik zie liever gehavende lichamen, die breekbaar zijn of zich breekbaar opstellen. Ik stond voor een paradox, en daardoor zat ik met het embryo van een project opgezadeld. Voor mij vertrekt elk project vanuit een paradox.

Uw vorige stuk was een solo voor een Turkse danser, Kerem Gelebek. Is er een verband tussen de twee producties?

Die voorstelling in Istanbul was een aanzet die iets anders heeft opgeroepen. Dat dit in Istanbul gebeurde is niet toevallig. Het is een bestemming die me erg aantrekt, waar ik zeker zou kunnen wonen, zoals ik ook in Lissabon heb gewoond, twintig jaar geleden. Dat heeft me ondergedompeld in een onderzoek naar de herinnering en het elders zijn, naar de Middellandse Zee waarin

mijn eigen geschiedenis weerklinkt, als telg uit een Italiaans-Spaanse familie die in Marokko woont. Deze persoonlijke geschiedenis is nooit een thema geweest, maar duikt geregeld op: misschien ben ik bezig met zoeken, met een territorium te construeren dat van mij zou zijn, ook al ken ik het niet. Als ik voorstellingen maak, is dat om een territorium te zoeken. Alvorens ik aan de solo begon, ben ik met Kerem Gelebek naar Istanbul getrokken. We hebben traditionele dansen van clans geobserveerd en geëxperimenteerd. Ik had veel zin om me te verdiepen in deze gedanst motieven, en ik vroeg Kerem om de recipiënt te zijn van de databank die we samenstelden. Ik wilde dat alle spelers het scheppingsproces zouden starten met een gemeenschappelijke bagage, iets wat ik zelden doe. Hoewel we het onderzoek samen hebben verricht, zal Kerem op het toneel hetzelfde statuut hebben als de anderen.

Wie zijn de vertolkers van *D'après une histoire vraie*?

Voor dit stuk wilde ik werken met mensen die ik niet kende. Daarom heb ik audities gehouden. Ik wilde mijn gewoontes echt omgooien, nieuwe vertolkers ontmoeten. Sinds *Le Bénéfice du doute* en de solo voor Kerem, *Sakinan Göze Çop Batar*, vertrouw ik gewoontes niet meer. Ik heb het gevoel dat alles voor me ligt. De meeste dansers van *D'après une histoire vraie* komen uit het Middellandse Zeegebied. Het zijn alleen mannen, gekozen op basis van details. Ik neem graag risico's. Ik werk heel graag met mensen die ik nog nooit heb zien dansen. Omdat ik dan niets op hen kan projecteren. In de aankondiging van de auditie had ik gewoon vermeld dat een folkloristische danspraktijk welkom was.

Welke plaats geeft u in dit stuk aan de muziek?

Mijn eigen folklore is rockmuziek. Tijdens de repetities hadden we het veel over rock, tribal rock, over 'headbanging' – dansen met wilde hoofdbewegingen zoals we dat kennen van hardrockconcerten. De acht dansers worden op het toneel begeleid door twee drummers, Didier Ambact en King Q4. Die spreken dezelfde muzikale taal als ik. Zo hebben we bijvoorbeeld samen ooit een experimentele rockgroep opgericht, the Swans, met twee drummers. Het fenomeen trance interesseert me, zowel in rock als in seriële muziek. Naast de folkloristische dans zijn het de constanten tussen alle dansen die mij interesseren. Bij minimale dans op djembé spreekt men over folkloristische dans, terwijl bijvoorbeeld op Steve Reich deze dans zou geassocieerd kunnen worden met de Amerikaanse postmoderne dans. Het kader, de invalshoek, valideert al dan niet de vorm en klasseert hem als 'volkskunst' of 'avant-garde'. Dit gegoochel met categorieën ergert me mateloos. In dit project vind ik het interessant om constant het kader, het cursorpijltje, te verplaatsen. Wat de muziek betreft, heb ik altijd gewerkt met heel populaire dingen. Er is niets avant-gardistisch of elitairs in het tonen van een fragiel lichaam dat gewoon vecht met de ruimte om overeind te blijven.

Als ik u over het stuk hoor praten, lijkt dans wel erg aanwezig ...

Het is inderdaad een dansstuk. Sinds *Le Bénéfice du doute*, waar de objecten de hoogte in gingen om de speelvloer vrij te maken, is dans het centrale gegeven in mijn werk. Deze keer is het heel goed mogelijk dat er helemaal geen decor zal zijn, buiten de twee slagwerkers tegenover elkaar. Ik vertrek slechts vanuit lichamen en choreografische principes.

Ik heb zin in een dans die graaft in de aarde en tegelijk opstanding zoekt. Een dubbele spiraal die stijgt en daalt, die graaft en die zich verheft. Een dans die poogt het probleem van de zwaartekracht, van de val, op te lossen. Niet door die te bestrijden, maar door die te accepteren. Samenzijn is een centraal thema.

De dans van waaruit we vertrekken, is ontleend aan de volkskunst, dat betekent dat het een dans is die je deelt met anderen

en die allen toebehoort. Deze dans is voor alles een manier om een abstracte danstaal over te brengen. Virtuositeit of perfecte uitvoering interesseren me niet: het gaat er niet om te bekoren met buikdansen of met de bewegingen van draaiende derwisjen. Wat ik op de eerste plaats zoek is een band creëren. Ik zie cirkelbewegingen voor me, heel strakke elementen, hand in hand, om vooruit te komen. *Le Bénéfice du doute* eindigde met een folkloristische dans, uitgevoerd op een nogal harde technomuziek. Veel toeschouwers zagen er een dans uit hun streek in: de Bretoenen een Bretoense dans, de Basken een Baskische dans, de Grieken een uitzinnige sirtaki.

In deze dansen zijn er altijd extreem archaische, gemeenschappelijke bewegingen: stampvoeten, armen in de lucht steken, elkaars hand vasthouden, draaien. De schriftuur behoort tot een bepaalde cultuur, maar de beweging niet. Kan men zich een folkloristische dans indenken die niet verwijst naar een bepaalde cultuur, die slechts kan bestaan op een podium? Ik denk dat dit de voornaamste vragen zijn die ik me momenteel stel.

'Virtuositeit of perfecte uitvoering interesseren me niet.'

Het Middellandse Zeegebied staat voor heel wat geopolitieke uitdagingen, dat zien we dagelijks in de actualiteit. Is uw stuk hiervan doordrongen?

Ik ben me ervan bewust. Ik heb veel vragen over de Arabische revoluties, over de verhoudingen tussen Europa en het

Middellandse Zeegebied, maar dat heeft niets te maken met dit stuk. Het beantwoordt aan een verlangen, aan een

behoefte die ik voelde om samen met acht mannen en twee drummers dit stuk te maken. Zoals vaak denk ik dat het resultaat van dit werk een solo zal zijn, geïncarneerd door acht personen. Ik werk zoals men een dagboek schrijft, te pas en te onpas. Wat telt en zin heeft, is niet zozeer wat elke dag genoteerd wordt, maar het geheel. Ik voel dat ik samen met hen de ware redenen ga vinden voor mijn verknochtheid aan dit project.

– interview afgenomen door Renan Benyamina tijdens de creatie voor Festival d'Avignon 2013 (uit het programmaboek van deSingel)

© Marc Damage

Anne Teresa De Keersmaeker © Anne Van Aerschot

vr 29 & za 30.04.16 / 20.00 / MaZ
**Die Weise von Liebe und Tod des
Cornets Christoph Rilke / Anne Teresa De
Keersmaeker / Rosas**

Rainer Marie Rilke schreef met zijn *Kornet* een tekst die tussenruimtes opent tussen proza en poëzie, lied en vertelling, man en vrouw, liefde en dood. Anne Teresa De Keersmaeker benadert Rilkes poëtisch proza als partituur en onderzoekt de grijswaarden tussen ademen, spreken en zingen, tussen het mannelijke en het vrouwelijke, het lyrische en prozaïsche.

in samenwerking met Cultuurcentrum Brugge

© Rosa Frank

vr 10.06.16 / 20.00 / Concertzaal
Boléro Variations / Raimund Hoghe

De voorstellingen van Raimund Hoghe situeren zich tussen ritueel, theater en performance. In deze voorstelling toont hij ons het democratische karakter van Ravels *Boléro*, waarin ook zijn eigen vervormde lichaam een plek kan innemen. Samen met vijf performers danst hij op een reeks uiteenlopende bolero-uitvoeringen.

BESTEL UW TICKETS NU OP

WWW.CONCERTGEBOUW.BE
+32 70 22 33 02 / IN&UIT 17 ZAND 34 BRUGGE

Praat na de voorstelling gezellig na in het Concertgebouwcafé of vertel ons wat u ervan vond op Facebook of Twitter (@concertgebouwbr).

Gezellig tafelen voor of na een voorstelling met een verrassing op vertoon van het concertticket.
www.concertgebouw.be/servies.

DeMorgen.

Knack

Klara

FOCUS|WTV